

КЛАЙВ БАРКЪР

КОЖИТЕ НА БАЩИТЕ

Превод от английски: Иван Атанасов, 2013

chitanka.info

Двигателят се закашля, задави се и умря. Зад прозорците на мустанга се надигна жалостив вой и Дейвидсън внезапно осъзна вятъра по пустинния път. Опита се да запали отново мотора, но той отказа. Отчаян, мъжът отлепи потни длани от волана и се огледа. Във всички посоки едно и също: горещ въздух, горещи скали, горещ пясък. Аризона.

Отвори вратата и стъпи на напеченото от слънцето прашно шосе. Напред и назад, то се простираше чак до светлия хоризонт. С присвити очи можеше да различи далечните планини, но щом се опита да фокусира поглед, очертанията се размиваха в трептящата мараня. Слънцето вече прогаряше главата му, защото русата му коса бе взела да оредява. Дейвидсън отвори капака на колата и се взря безпомощно в двигателя, изпълнен със съжаление, че не разбира нищо от устройство на автомобила. „Боже — помисли си, — защо не правят проклетите коли по-понятни?“

Тогава чу музиката.

Беше толкова далечна, че отначало звучеше само като свирукане в ушите му, но постепенно се усили.

Особена музика.

Как звучеше ли? Като минаващ през телефонни кабели вятър, без определен източник, без ритъм, студена въздушна вълна, която накара косъмчетата по врата му да настръхнат. Той се опита да я пренебрегне, но тя не преставаше да звучи.

Дейвидсън погледна над вдигнатия капак, но музиканти не се виждаха — пътят беше пуст и в двете посоки. Едва когато се вгледа на югоизток, съзря миниатюрни фигури, които вървяха, подскачаха или танцуваха в самия край на зрителното му поле, размити от маранята. Дългата процесия, ако беше такава, вървеше през пустинята успоредно на шосето. Изглежда, пътищата им нямаше да се пресекат.

Той погледна отново към бавно изстиващите вътрешности на автомобила, а след това пак към далечната редица на танцьорите.

Нуждаеше се от помощ: в това нямаше никакво съмнение.

Тръгна към тях през пустинята.

Извън шосето неотъпканият от колите прахоляк се стелеше свободно по земята и при всяка стъпка се вдигаше чак до лицето на Дейвидсън. Напредваше бавно и макар да подтичваше, фигурите се отдалечаваха. Хукна с всички сили.

Сега, въпреки бученето на кръвта в ушите му, чуваше музиката по-ясно. Нямаше никаква мелодия, само усилващи се и заглъхващи звуци на множество инструменти: вой, бръмчене, свистене, барабанене и тътен.

Началото на процесията изчезна в далечината, но участниците в празника (ако беше такъв) продължаваха да се точат. Дейвидсън смени леко посоката, за да им пресече пътя, и погледна през рамо, за да провери изминатото разстояние. Стомахът му се сви от внезапно чувство за самота, когато видя дребната като бръмбар кола под надвисналото над пътя нажежено небе.

Затича се отново. След около четвърт час започна да различава шествието по-ясно, въпреки че водачите му още не се виждаха. Реши, че е някакъв карнавал, макар че беше странно да попадне на подобно събитие наред тази пустош. Последните танцьори от процесията определено бяха с карнавални костюми. Носеха маски и украшения за глава — ярко оцветени пера и пърхащи във въздуха панделки, — които ги караха да изглеждат по-високи от човешки бой. Каквото и да бе поводът за празнуването, те се държаха като пияни: залитаха, тичаха, подскачаха, въртяха се и падаха по очи върху горещия пясък.

Дейвидсън се задъхваше от изтощение и беше ясно, че изостава. Вече нямаше нито сили, нито воля да догони процесията, която се отдалечаваше все по-бързо.

Той се спря, подпря длани на коленете си, защото тялото вече не го държеше, и се втренчи изпод мокри от пот вежди в изчезващото си спасение. После събра колкото силица му беше останала и изкрещя:

— Спрете!

В първия момент не последва никаква реакция. След това, като присви очи, му се стори, че един-двама от празнуващите спряха. Дейвидсън се изправи. Да, май го гледаха — усети погледите им върху себе си.

Тръгна нататък.

Някои от инструментите бяха замлъкнали, сякаш вестта за неговото присъствие се разпространяваше сред музикантите. Нямаше съмнение, че са го видели.

Дейвидсън ускори ход и от маранята започнаха да изплуват все повече подробности.

Забави крачка. Сърцето му, разтуптяно от усилието, заби още по-учестено.

— Мили боже — каза си и за първи път през всичките тридесет и шест безбожни години, които бе прекарал на този свят, думите му прозвучаха като истинска молитва.

Намираше се на четиристотин метра от процесията, но знаеше, че очите не го лъжат. Макар и да го боляха, все пак му позволяваха да разпознае кое е папиемаше и кое — плът, да различи халюцинация от деформирана реалност.

Фигурите в края на шествието — онези, които се бяха спрели да го изчакат, — бяха чудовища с външност, по-кошмарна и от най-безумния кошмар.

Първото чудовище бе високо пет-шест метра. Покритата му с шипове кожа висеше на дипли върху мускулите, главата му представляваше конус от оголени зъби, разположени върху алени венци. Другото имаше три крила и тривърха опашка, която шибаше прахта с ентузиазма на влечуго. Третото и четвъртото бяха свързани в едно чудовищно цяло, което бе по-отвратително и от съставните си части. Всяка половина на този симбиотичен ужас бе забила крайници в другата, сякаш се опитваше да проникне дълбоко в плътта на своя партньор. И макар че езиците на двете глави бяха преплетени, ужасяващото творение надаваше кошмарен вой.

Дейвидсън отстъпи крачка назад и се огледа за колата си. В това време едно от съществата — цялото черно-червено — изпищя пронизително. Въпреки че ги деляха четиристотин метра, звукът се врязва болезнено в мозъка на човека. Той погледна пак към процесията.

Пищящото чудовище бе напуснало мястото си в шествието и сега тичаше към него върху ноктестите си крака. Обзет от неконтролируема паника, Дейвидсън усети, че съдържанието на червата му се изсипва в панталоните.

Съществото се приближаваше със скоростта на гепард и ставаше все по-голямо с всяка изминала секунда, така че мъжът виждаше все повече подробности от чудовищната му анатомия: лишените от палци ръце със зъби върху дланите, главата, на която имаше едно-единствено трицветно око, мускулите на раменете и гърдите, дори щръкналите му от гняв или (пази боже) от похот гениталии, които бяха разклонени като чатал и се блъскаха в корема му.

Дейвидсън нададе оглушителен почти колкото писъка на чудовището крясък и хукна назад към шосето.

До колата му оставаха два-три километра и той осъзна, че дори да успее да стигне до нея, пак няма да намери убежище там. Тогава си даде сметка колко близо е смъртта, колко близо е била винаги.

Съществото беше съвсем близо, когато омазаните с изпражнения крака на Дейвидсън се подкосиха. Той падна и запълзя, задрапа към колата. Сетне чу тропота зад гърба си, сви се на топка и зачака разтреперан смъртоносния удар.

Минаха две секунди.

Три. Четири. Смъртта не идваше.

Пронизителният писък стана нетърпим, после започна да затихва. Озъбените длани не се стовариха върху тялото на Дейвидсън. Той надникна предпазливо между пръстите си, като очакваше всеки момент да му откъснат главата.

Чудовището го бе подминало.

Може би от презрение към слабостта на жертвата, беше продължило да тича към шосето.

Дейвидсън усети миризмата на изпражненията и страха си. Странно, но вече никой не му обръщаше внимание. Зад него процесията отново бе потеглила. Само едно-две любопитни чудовища продължаваха да му хвърлят погледи през рамо, докато се отдалечаваха сред облак прах.

Писъкът промени височината си. Дейвидсън надигна предпазливо глава. Звукът вече беше на границата на слуховия му диапазон — пронизителен вой, който предизвикваше болки в тила.

Той се изправи.

Съществото беше скочило върху покрива на автомобила. Главата му беше отметната назад в подобие на екстаз, членът му стърчеше, окото на огромната му глава блестеше. Като нададе един последен писък, който излезе извън пределите на човешкия слух, то се наведе напред, разби предното стъкло и захапа покрива с озъбените си ръце. После, вирнало глава, с потръпващо от радост тяло, чудовището дръпна назад и разкъса стоманата като хартия. Щом отскубна покрива, то скочи на шосето и го запрати във въздуха. Металното парче се превъртя и се стовари на земята, а Дейвидсън се запита какво ли би могъл да впише във формуляра за застрахователната претенция.

Чудовището продължи да руши колата. Откъсна вратите. Изтръгна двигателя. Гумите бяха разкъсани, а колелата — изтръгнати от осите.

До ноздрите на Дейвидсън достигна острата миризма на бензин. Миг по-късно се чу звън от удара на метал в метал и съществото и автомобилът бяха погълнати от огромен огнен стълб, който образува облак черен дим над шосето.

Чудовището не изрева от болка или просто ревът му бе недоловим за човешкото ухо. То изскочи от огнения ад с обвито в пламъци тяло, като залиташе и размахваше бясно ръце в напразен опит да потуши огъня, после хукна по шосето, бягайки от източника на агонията си към планината. Пламъците на гърба му се разгоряха още повече, а въздухът се изпълни с миризмата на горяща плът.

Въпреки че огънят го поглъщаше, съществото не падна. Продължи да тича, докато силуетът му не изчезна в синята далечина, размит от трептящата над шосето мараня.

Дейвидсън се отпусна на колене. Изпразненията по краката му вече бяха засъхнали от жегата. Колата продължаваше да гори. Музиката заглъхна напълно и шествието се изгуби от погледа му.

Силното слънце го прогони от пясъците и той се върна при потрошената си кола.

Когато следващият автомобил, който мина по шосето, спря да го качи, Дейвидсън гледаше с празен поглед.

* * *

Шериф Джош Пакард се взираше невярващо в следите от нокти по земята в краката си. Те се бяха отпечатали в бавно втвърдяващата се мазнина — разтопената плът на чудовището, което преди няколко минути бе профучало по главната (и единствена) улица на Уелкъм. То беше паднало и издъхнало като сгърчена топка на тридесетина метра от банката. Обичайните дейности в градчето — търговия, спорове, приятелски разговори — секнаха. Един-двама, на които им беше прилошало, бяха приютени във фоайето на хотела, когато миризмата на изгорена плът изпълни чистия пустинен въздух на града.

Вонята — нещо средно между препържена риба и мърша — раздразни Пакард. Това бе неговият град, той се грижеше за мястото и го защитаваше. Не можеше да погледне благосклонно върху нахлуването на тази огнена топка.

Шерифът извади пистолета си и тръгна към трупа. Пламъците, вече угаснали, бяха унищожили по-голямата част от тялото. Въпреки това то имаше внушителни размери. Крайниците му, ако това бяха крайници, обхващаха нещо подобно на глава. Останалото бе неузнаваемо. Не че Пакард изпитваше съжаление поради този факт. Купчината от обезобразена плът и почернели кости имаше достатъчно нечовешки форми, за да накара пулсът му да се ускори.

Беше си чудовище — нямаше никакво съмнение.

Създание на земята: по-скоро пръкнало се от земята. Беше изпъзляло от подземния свят на път за големия амфитеатър, където да изкара една нощ на празненства. Веднъж на всеки двадесет-тридесет години, казваше баща му, пустинята изплюва своите демони и ги пуска за малко на свобода. Като разсъдливо дете, Пакард никога не бе вярвал на глупостите, които дрънкаше баща му, но нима този демон не беше точно такъв?

Какъвто и нещастен случай да бе довел горящото изчадие да умре в града, Пакард бе доволен от това доказателство за уязвимостта на чудовищата. Баща му никога не бе споменавал, че могат да бъдат надвити.

Развеселен от мисълта, че тази отвратителна твар може да бъде победена, шерифът пристъпи към димящия труп и го срита. Зяпачите, които още се тълпяха на безопасно разстояние до вратата, ахнаха от възхищение при тази проява на смелост. Сега вече устата на Пакард се разтегли в усмивка. Ритникът щеше да му спечели цяла нощ безплатно пиене, а може би и някоя жена.

Съществото лежеше с корема нагоре. С безстрастния поглед на професионален унищожител на демони, Пакард внимателно разгледа плетеницата от крайници, покриващи главата. Чудовището бе мъртво — дума да няма. Той прибра пистолета в кобура и се наведе над трупа.

— Донеси един фотоапарат, Джебедея — подвикна шерифът, впечатлен от собствената си смелост.

Заместникът му се завтече към участъка.

— Трябва да щракнем този красавец.

Пакард клекна и посегна към почернелите крайници на съществото. Ръкавиците му щяха да бъдат съсипани, но си струваше да изтърпи това неудобство заради добрия имидж, който този жест щеше да му спечели. Той усети почти физически възхитените погледи на зрителите, когато опипа обгорената плът и разклати един крайник, опитвайки се да го отдели от главата на чудовището.

Огънят сякаш бе споил всичко в едно неделимо цяло, така че шерифът напрегна сили и дръпна рязко. В крайна сметка крайникът се отдели с пльокащ звук, като разкри единственото изсъхнало от топлината око на чудовището.

С изкривено от погнуса лице, Пакард пусна ръката обратно на мястото ѝ.

Туп.

И тогава крайникът на демона внезапно се стрелна напред — твърде внезапно, за да успее Пакард да се отмести — и в един кратък миг на безумен ужас шерифът видя как върху дланта на чудовището зейна уста, която захапа изумения мъж за ръката.

Пакард изпищя, загуби равновесие и седна в мазната пихтия, мъчейки се да отскубне ръката си от устата, но зъбите пробиха ръкавицата, отхапаха пръстите му и чудовищната паст ги погълна, като продължи да дъвчи дланта на жертвата.

Задникът на Пакард се плъзна по пихтиестата маса под него, нещастникът се загърчи в опит да се освободи и зави от болка. Подземната твар се оказа жива! Шерифът изрева за помощ и се изправи несигурно на крака, като повлече нагоре и отвратителния труп.

До ухото на Пакард изтрещя изстрел. Рамото на чудовището се разхвърча на парчета, като оплиска шерифа със слюз, кръв и гной, и устата разхлаби хватката си. Откъснатият хищен крайник падна на земята и ръката на Пакард — или поне това, което бе останало от нея — отново бе свободна. Пръстите на дясната му ръка липсваха, беше оцелял само половината палец и раздробените кости стърчаха грозно от частично сдъвканата длан.

Елинон Кукър отпусна цевта на пушката, с която току-що бе стреляла, и изсумтя със задоволство.

— Вече нямаш ръка — отбеляза тя с брутална откровеност.

„Чудовищата — припомни си Пакард думите на баща си — никога не умират“. Само дето вече беше твърде късно — бе пожертвал ръката, с която си наливаше питиета и приласкаваше жените. Обхвана го носталгия за времето, когато все още имаше пръсти, и пред очите му притъмня. Последното, което видя, преди да падне в несвят на земята, беше покорният заместник-шериф, който вдигна фотоапарата, за да заснеме цялата сцена.

* * *

Бараката на гърба на къщата беше убежището на Луси. Когато Юджийн се връщаше пиян от Уелкъм или внезапно го обземеше ярост, защото яхнията е студена, тя се скриваше вътре, за да се нареве на спокойствие. Никой никога не бе проявявал съчувствие към Луси, най-малко Юджийн, а и тя нямаше никакво време да изпитва съжаление към себе си.

Днес причината за яростта на Юджийн беше старият източник на раздразнение — детето.

Старателно отглежданата и възпитавана рожба на тяхната любов бе кръстена на брата на Мойсей, Аарон, което означаваше „възвишен“. Прелестно момченце. Най-красивото в целия район. Едва петгодишно, а вече бе така очарователно и вежливо, че всяка майка от Източното крайбрежие би искала да си има такава.

Аарон.

Гордост и радост за Луси, детето бе достойно да бъде герой на детска илюстрирана книжка; създадено да танцува, създадено да очарова дори самия дявол.

Точно това дразнеше Юджийн.

— Малкият проклетник е момче, колкото си и ти — каза той на Луси. — Дори и наполовина не е. Става само за манекен на луксозни обувки и за продавач на парфюми. Или за проповедник, да, за проповедник.

Той посочи момчето с кривите си пръсти с изгризани нокти.

— Ти си позор за баща си.

Аарон го погледна спокойно.

— Чуваш ли ме, момче?

Юджийн извърна поглед. Големите очи на детето, приличащи повече на кучешки, отколкото на човешки, предизвикаха гадене в стомаха му.

— Не го искам в къщата си.

— Но какво е направил?

— Не е нужно да прави нещо. Стига ми, че е такъв, какъвто е. Знаеш ли, че хората ми се присмиват? Подиграват ми се заради него.

— Никой не ти се подиграва, Юджийн.

— Напротив...

— Не и заради момчето.

— Какво?

— Ако ти се присмиват, то не е заради него. Присмиват се на теб.

— Затваряй си устата!

— Хората знаят какъв си, Юджийн. Познават те добре, както и аз.

— Казвам ти, жено...

— Жалък си като улично псе, все говориш какво си видял и от какво се страхуваш...

Той я удари, както бе правил много пъти преди. От удара й потече кръв, както бе ставало многократно през изминалите пет години, но независимо че залитна, първата й мисъл бе за момчето.

— Аарон — каза тя с насълзени от болката очи, — ела с мен.

— Остави това копеле! — Юджийн целият трепереше.

— Аарон.

Детето стоеше между майка си и баща си и не знаеше кого да послуша. От объркването, изписано на лицето му, сълзите на Луси рукнаха още по-силно.

— Мамо — каза малкият много тихо. Въпреки объркването, очите му гледаха мрачно. Преди Луси да измисли как да разведри обстановката, Юджийн сграбчи детето за косата и го придърпа към себе си.

— Слушай баща си, момче.

— Да.

— Трябва да отговаряш на баща си с „да, сър“, нали? Кажи: „Да, сър“.

Лицето на Аарон се озова навряно във вонящия чатал на джинсите на баща му.

— Да, сър.

— Той остава с мен, жено. Повече няма да го водиш в онази шибана барака. Той остава с баща си.

Битката бе загубена и Луси го знаеше. Ако продължеше да настоява, само щеше да изложи детето на по-голям риск.

— Ако го нараниш...

— Аз съм негов баща, жено — ухили се Юджийн. — Да не мислиш, че ще нараня собствената си плът и кръв?

Момчето бе притиснато между бедрата на баща си в едва ли не неприлично положение. Но Луси знаеше, че съпругът ѝ е на ръба да избухне, а тогава би станал неконтролируем. Тя вече не се безпокоеше за себе си — беше изживяла своите щастливи моменти, — но момчето беше толкова уязвимо.

— Защо не се изметеш, жено? Ние с момчето искаме да останем сами, нали?

Юджийн измъкна главата на Аарон от чатала си и погледна подигравателно преbledнялото му лице.

— Нали така?

— Да, татко.

— Да, татко. Да, разбира се, татко.

Луси напусна къщата и се скри в хладния мрак на бараката, където взе да се моли за Аарон, кръстен на брата на Мойсей. Аарон, чието име означаваше „възвишен“. Чудеше се колко дълго ще оцелее той сред бруталността, която бъдещето му предлагаше.

Момчето беше накарано да се съблече. Стоеше преbledняло пред баща си, но не се страхуваше. Знаеше, че ударите с колана, които го очакват, ще му причинят болка, но това не беше истински страх.

— Ти си болнав, момче — каза Юджийн, като прокара огромната си длан по корема на сина си. — Слаб и болнав като хилаво прасе. Ако аз бях фермер, а ти — прасе, знаеш ли какво щях да направя?

Той сграбчи отново детето за косата. Другата си ръка пхна между краката му.

— Знаеш ли какво щях да направя, момче?

— Не, татко. Какво щеше да направиш?

Грубата ръка се плъзна по тялото на Аарон и баща му издаде рязък звук.

— Щях да те заколя и да нахраня с теб другите прасета. Свинското месо им се услажда най-много. Искаш ли да го направя?

— Не, татко.

— Няма ли да ти хареса?

— Не, благодаря, татко.

Лицето на Юджийн стана сурово.

— Е, аз пък бих искал да видя това, Аарон. Ще ми се да видя какво ще направиш, ако те разпоря, за да проверя какво има вътре в теб.

В игрите на баща му се бе появила нова форма на насилие, която Аарон не можеше да разбере: нови заплахи, нова интимност. Макар да се почувства неудобно, момчето знаеше, че истински страх изпитва не то, а баща му. Страхът бе отреден на Юджийн по рождение, точно както бе отредено на Аарон да гледа, да чака и да страда, докато настъпи моментът. Момчето знаеше, без да разбира как и защо, че ще бъде средството за унищожение на собствения си баща. Дори може би нещо повече от средство.

Гневът избухна в Юджийн. Взираше се в момчето и стискаше толкова силно загорелите си юмруци, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Детето бе неговата гибел, по някакъв начин бе съсипало хубавия живот, който имаха двамата с Луси преди раждането му, при това така категорично, сякаш беше застреляло родителите си. Без да мисли какво прави, Юджийн обхвана с ръце крехкото вратле на сина си.

Аарон не издаде звук.

— Мога да те убия, момче.

— Да, сър.

— Какво ще кажеш за това?

— Нищо, сър.

— Трябва да кажеш: „Благодаря, сър“.

— Защо?

— Защо ли, момче? Защото този живот не струва дори колкото свински лайна и ако те убия, ще ти направя услуга, каквато всеки син заслужава да получи от любящия си баща.

— Да, сър.

В бараката зад къщата Луси бе престанала да плаче. Нямаше никаква полза от плача, а освен това нещо в небето, което виждаше през дупките на покрива, ѝ бе навяло спомени, които пресушиха сълзите ѝ. Едно определено небе: чисто синьо и сияйно. Юджийн нямаше да направи нищо лошо на момчето. Нямаше да се осмели, никога не би посмял да навреди на това дете. Той знаеше какво е момчето, макар че никога не би си го признал.

Тя си спомни онзи ден преди шест години, когато небето сияеше като сега и въздухът бе натежал от горещината. Двамата с Юджийн се бяха сгорещили почти колкото въздуха и през целия ден не откъсваха поглед един от друг. Тогава той беше в разцвета на силите си: висок, прекрасен мъж, със заякнало от физическия труд тяло, а краката му ѝ се струваха твърди като скала, когато прокараваше ръце по тях. И тя самата беше красавица: с най-хубавия задник в цял Уелкъм, стегнат и закръглен, с толкова меки косми по пубиса, че Юджийн не можеше да се сдържи да я целува дори там — на най-скришното място. Той я любеше по цял ден — а понякога и по цяла нощ — в къщата, която строяха, или на пясъка в късния следобед. Пустинята бе удобна постеля и можеха да лежат необезпокоявани под безкрайното небе.

В онзи ден преди шест години небето притъмня твърде рано; оставаше доста време до падането на нощта. Притъмня внезапно и на тях им стана студено, защото бяха голи и се любеха. Тогава тя видя над рамото на Юджийн формите, които бяха закрили синевата: огромни и величествени същества, които ги гледаха. Увлечен от страстта, Юджийн продължаваше да я люби, като проникваше на дълбоки тласъци в нея, защото знаеше, че така ѝ доставя най-голяма наслада, когато една морава ръка, голяма колкото човешки бой, го сграбчи за врата и го изтръгна от скута ѝ. Луси видя как Юджийн се издига в небето като гърчещ се заек, като пръскаше течност от две отверстия — и от север, и от юг, — докато правеше последни тласъци във въздуха. После Юджийн отвори за миг очи и видя Луси на десетина метра под себе си, все още гола, все още разкрячена, с чудовища от всяка страна. Небрежно, без злоба, те го захвърлиха настрани и тя го изгуби от поглед.

Луси си спомняше прекрасно следващия час в прегръдките на чудовищата. Изобщо не бяха отвратителни, нито груби или враждебни — напротив, бяха изпълнени с нежност. Дори половите им органи, с които я пронизваха едно след друго, не ѝ причиняваха болка, макар че някои от тях бяха дебели колкото юмрука на Юджийн и твърди като кокал. Колко от тези странни същества я обладаха онзи следобед — три, четири, пет? Смесваха спермата си в тялото ѝ и нежно ѝ доставяха удоволствие с непрестанните си тласъци. Когато те си отидоха и слънчевите лъчи отново докоснаха кожата ѝ, Луси изпита чувство на загуба, което тутакси я изпълни със срам; сякаш бе преживяла апогея на живота си и оттук-нататък дните ѝ щяха да бъдат вяло тътрузене към смъртта.

Луси най-сетне се надигна и отиде при Юджийн, проснат в безсъзнание на пясъка със счупен при падането крак. Целуна го и после клекна да се изпикае. Надяваше се, че семето, посято в нея през този пълен с любов ден, ще даде плод, който ще остане спомен за преживяното удоволствие.

* * *

В къщата Юджийн удари момчето. От носа на Аарон потече кръв, но малкият не издаде звук.

— Говори, момче!

— Какво да кажа?

— Аз твой баща ли съм или не?

— Да, татко.

— Лъжец.

Удари го отново, без предупреждение, и този път ударът запрати момчето на пода. Когато се подпря с малките си, още незагрубели длани на кухненските плочки, за да се изправи, Аарон долови нещо: изпод земята се чуваше музика.

— Лъжец — повтори баща му.

„Ще има още удари — помисли си момчето, — още болка и кръв“. Но щеше да ги изтърпи, а музиката беше обещание, че след дългото чакане ударите най-накрая ще престанат завинаги.

Дейвидсън се влачеше по главната улица на Уелкъм. Предположи, че е по някое време следобед (часовникът му беше спрял, сякаш да покаже, че не му съчувства), но градчето му се видя пусто, докато очите му не съзряха тъмната димяща купчина насред улицата, на стотина метра от него.

При тази гледка кръвта замръзна във вените му — ако това изобщо бе възможно.

Независимо от разстоянието, той разбра какво представлява купчината изгоряла плът и главата му се замая от ужас. Значи, всичко е било истина. Дейвидсън направи още няколко колебливи крачки в опит да преодолее замайването и да не загуби съзнание, когато почувства, че го подхващат нечий силни ръце, и през бученето на кръвта в главата си чу успокояващи думи. Те нямаха смисъл, но поне гласът беше приятен и човешки. Най-после можеше да се отпусне. Припадна, но почивката му беше краткотрайна — само миг по-късно околният свят изникна отново пред очите му, противен както винаги.

Внесоха го в някаква къща и го сложиха да полегне на неудобен диван, а над него се надвеси женско лице — Елинон Кукър.

Щом Дейвидсън дойде на себе си, Елинон засия.

— Ще го бъде — обяви тя с глас, който сякаш прокарваше зелка през ренде, и се наведе още повече. — Виждали сте тази твар и преди, нали?

Той кимна утвърдително.

— Най-добре ни разкажете.

Елинон тикна в ръката му чаша и я напълни щедро с уиски.

— Пийте — инструктира го тя, — а после ни разкажете каквото имате за разказване.

Дейвидсън изгълта уискито на две глътки и чашата веднага бе напълнена отново. Втората изпи по-бавно и се почувства малко по-добре.

Стаята бе пълна с хора: сякаш всички жители на Уелкъм се бяха скупчили в гостната на Кукър. Доста многобройна публика, но пък и гой имаше немалко за разказване. Уискито го беше поотпуснало и Дейвидсън започна да разказва колкото се може по-точно, без да

разкрасява, просто остави думите да се леят сами. После Елинон на свой ред описа обстоятелствата около „инцидента“ на шериф Пакард с трупа на трошача на коли. Пакард също беше в стаята и изглеждаше доста зле, въпреки погълнатото уиски и болкоуспокояващите, а пострадалата му ръка беше бинтована толкова дебело, че приличаше повече на сопа, отколкото на човешки крайник.

— Това не е единственото изчадие в пустинята — заяви шерифът, когато всеки разказа историята си.

— Така твърдиш ти — възрази Елинон, но в очите ѝ се четеше съмнение.

— Така казваше баща ми — отвърна Пакард, като сведе очи към превързаната си ръка. — И аз го вярвам; по дяволите, убеден съм, че е така.

— Тогава най-добре да направим нещо.

— Какво например? — попита мъж с кисело изражение на лицето, който се бе подпрял на полицата над камината. — Какво може да се направи с твари, които ядат автомобили?

Елинон изпъна рамене и се усмихна подигравателно на питация.

— Ами нека се възползваме от твоята мъдрост, Лу. Какво трябва да направим според *теб*?

— Мисля, че трябва да се спотаим и да ги оставим да отминат.

— Аз не съм щраус — отвърна Елинон, — но ако ти искаш да си заровиш главата в пясъка, ще ти услужа с лопата, Лу. Дори ще ти изкопая дупката.

Всички избухнаха в смях. Смутен, скептикът замълча и взе да си чопли ноктите.

— Не може да си седим тук и да ги оставим да тичат по улиците на града — каза заместник-шерифът, докато правеше балончета с дъвката си.

— Отиваха към планината — обади се Дейвидсън. — Встрани от Уелкъм.

— А какво им пречи да си променят проклетото решение — възрази Елинон. — А?

Никакъв отговор. Няколко души кимнаха, други поклатиха глава.

— Джебедея — каза тя, — ти си заместник-шериф. Какво мислиш по въпроса?

Младият мъж с шерифска значка, който дъвчеше дъвка, леко порумения и подръпна тънките си мустаци. Очевидно нямаше идеи.

— Виждам накъде вървят нещата — отсече жената, преди Джебедея да успее да отговори. — Ясно е като бял ден. Треперят ви гащите да отидете да изкарате изчадията от дупките им, нали?

В стаята се разнесоха тихи оправдания, мнозина отново поклатиха глава.

— Възнамерявате просто да си седите кротко и да допуснете местните жени да бъдат разкъсани.

Хубава дума: разкъсани. Беше много по-впечатляваща от „изядени“. Елинор замълча за по-голям ефект. После добави мрачно:

— Или по-лошо.

По-лошо от разкъсани? За бога, какво би могло да е по-лошо от това да бъдеш разкъсан?

— Няма да позволим на тези демони и с пръст да ви докоснат — заяви Пакард, като се изправи от мястото си с известно затруднение. После се обърна към присъстващите, като се олюляваше. — Ще пипнем тези лайнари и ще ги линчуваме.

Мъжете останаха равнодушни към бойния призив: след схватката му на главната улица доверието в шерифа явно бе спаднало.

— Благоразумието е най-доброто мъжество — промърмори под нос Дейвидсън.

— Пълни глупости — отсече Елинор.

Дейвидсън сви рамене и си допи уискито. Този път никой не му доля чашата. Той си напомни мрачно, че трябва да е благодарен, задето е още жив. Обаче работният му график бе съсипан. Трябваше да се добере до телефон и да наеме кола; ако се наложи, да плати на някой да дойде да го вземе. Демоните, каквото и да представляваха, не бяха негов проблем. Щеше да му бъде интересно да прочете някоя и друга статия по темата в „Нюзуик“, докато разпуска с Барбара, когато се върне на Изток, но сега искаше единствено да приключи работата си в Аризона и да се прибере възможно най-скоро.

Пакард обаче имаше други идеи.

— Вие сте свидетел — каза той, като посочи Дейвидсън — и като шериф на тази общност ви нареждам да останете в Уелкъм, докато не отговорите задоволително на всички въпроси, които смятам да ви задам.

Официалният език звучеше странно от устата на този недодялан мъж.

— Имам работа... — започна Дейвидсън.

— Тогава изпрати телеграма и я отмени, господинчо.

Дейвидсън разбираше, че шерифът се заяжда с него, пришълеца от Източните щати, само за да повиши малко съсипаната си репутация. Но Пакард бе представител на закона, така че нищо не можеше да се направи. Кимна в знак на съгласие, и то колкото може по-охотно. По-късно, когато се прибереше у дома жив и здрав, можеше да подаде оплакване срещу този провинциален диктатор. Но засега беше по-добре да изпрати телеграма и да прекъсне командировката си.

— Е, какъв е планът? — обърна се Елиноръ към Пакарда.

Шерифът изду поруменелите си от алкохола бузи.

— Ще се разправим с демоните — отвърна той.

— Как?

— С пушки, жено.

— Ако тия твари са толкова огромни, колкото твърди той, ще ти е нужно нещо повече от пушки.

— Огромни са — обади се Дейвидсън. — Повярвайте ми, огромни са.

Пакард се усмихна подигравателно.

— Ще вземем целия шибан арсенал — каза шерифът, като насочи оцелелия си палец към Джебедея. — Момче, извади тежката артилерия. Противотанковите оръжия. Базуките.

Всички зяпнаха.

— Имаш базуки? — попита Лу, скептикът до камината.

Пакард се усмихна снисходително.

— Военно снаряжение, останало от Втората световна война.

Дейвидсън въздъхна вътрешно. Този беше психопат. Откачалка с арсеналче от антики, които вероятно бяха по-смъртоносни за стрелеца, отколкото за потенциалната жертва. Всички щяха да умрат. Бог да му е на помощ, всички щяха да умрат.

— Джош Пакард — каза Елиноръ Кукър, очарована от тази проява на храброст, — може и да нямаш пръсти, но си единственият мъж в тази стая.

Шерифът светна и потърка несъзнателно слабините си. Дейвидсън реши, че атмосферата на евтино мъжкарство му е дошла до

гуша.

— Вижте — рече с тънък гласец той, — вече ви казах каквото знам. Не съм ви нужен повече.

— Няма да те пусна — заяви Пакард, — ако това е целта ти.

— Просто казвам...

— Знаем какво казваш, синко, и не искам да те слушам. Ако видя, че си стягаш гащите да ни напуснеш, ще те увеса за топките. Ако изобщо имаш такива.

И копелето наистина ще го направи, помисли си Дейвидсън, дори и да разполага само с една ръка за целта. Просто се остави на течението, каза си той, като се помъчи да не криви устни. Ако Пакард отиде да търси чудовищата и проклетата му базука се издъни, проблемът си е негов. Така да бъде.

— Според този човек са цяло племе — отбеляза тихо Лу. — Как ще се справим с толкова много чудовища?

— Със стратегия — каза шерифът.

— Не знаем какви са позициите им.

— Ще разберем чрез наблюдение — отсече Пакард.

— Могат да ни пречукат като едното нищо, шерифе — обади се Джебедея, като махна парче дъвка от мустаците си.

— Това е наша територия — намеси се Елинор. — Имаме я, значи, ще си я пазим.

Джебедея кимна.

— Да, госпожо.

— Ами ако просто изчезнат? Ако не ги видим повече? — възрази Лу. — Не може ли просто да ги оставим да се върнат под земята?

— Разбира се — рече Пакард. — И после ще чакаме да излязат отново, за да ни изядат жените.

— Може да са доброжелателни — каза Лу.

Шерифът вдигна превързаната си ръка в отговор.

— Към мен не бяха.

По този въпрос не можеше да се спори.

Пакард продължи с пресипнал от ярост глас:

— По дяволите, искам да им видя сметката на тези лайнари и ако трябва, ще отида сам да го сторя. Но трябва да ги надхитрим, да ги изиграем, така че никой да не пострада.

Най-сетне нещо разумно, помисли си Дейвидсън. Думите на шерифа впечатлиха всички. Разнесе се одобрително мърморене дори откъм камината.

Пакард се обърна отново към заместника.

— Размърдай си задника, синко. Искam да извикаш онова копеле Крам от Кошън и да му кажеш да доведе момчетата си, като вземат всички проклети пушки и гранати, с които разполагат. И ако попита защо, кажи му, че шериф Пакард обявява извънредно положение и събира всички мъже с оръжие в ръка на петдесет мили околоръст. Действай, синко.

Сега вече всички в стаята го гледаха с възторг и Пакард го знаеше.

— Ще разкатаем шибаняците — рече.

Дейвидсън също попадна под магията на красноречието му и почти му повярва, после си спомни шествието в подробности — опашките, зъбите и всичко останало, — и от мъжеството му не остана и следа.

* * *

Приблжиха се до къщата съвсем тихо. Не се прокрадваха, просто стъпваха толкова тихо, че никой не ги чу.

Гневът на Юджийн се бе уталожил. Седеше с вдигната на масата крака, а пред него имаше празна бутилка от уиски. В стаята се бе възцарила тежка, потискаща тишина.

Аарон седеше до прозореца с подпухнали от ударите на баща си бузи. Не беше нужно да вдига глава, за да види как се приближават през пясъка към къщата, идването им отекваше във вените му. На насиненото му лице напираше да изгрее приветствена усмивка, но той я потисна и изчака, свит примирено след побоя, докато не стигнаха почти до къщата. Стана от мястото си, чак когато масивните им туловища закриха слънчевата светлина. Движението на момчето извади Юджийн от трансa му.

— Какво има, момче?

Детето се бе отдръпнало от прозореца и стоеше в средата на стаята, като хлипаше развълнувано от предстоящата среща. Ръчичките

му бяха разперени като слънчеви лъчи, пръстчетата му потръпваха от вълнение.

— Какво му има на прозореца, момче?

Аарон чу един от гласовете на истинския си баща, който заглуши заваления говор на Юджийн. Като куче, изгарящо от нетърпение да посрещне господаря си след продължителна раздяла, момчето изтича до вратата и задраци по нея в напразен опит да я отвори. Тя беше заключена и залостена.

— Какъв е този шум, момче?

Юджийн изблъска сина си настрани и се помъчи да напъха ключа в ключалката, а през това време бащата на Аарон повика детето си през вратата. Гласът му звучеше като бучене на река, примесено с тихи свистящи въздишки. Беше нетърпелив, любящ глас.

Внезапно Юджийн разбра. Сграбчи момчето за косата и го задърпа към вътрешността на стаята.

Аарон изписка от болка.

— Тате! — извика той.

Юджийн реши, че викът е отправен към него, но истинският баща на Аарон също чу гласа на момчето и в отговора му се прокраднаха остри нотки на тревога.

И Луси чу гласовете. Тя излезе от бараката-убежище, като знаеше какво ще види на фона на ясното небе, но въпреки това остана зашеметена от гледката на величествените създания, скупчени от двете страни на къщата. Жегна я силна мъка при спомена за изгубените мигове на радост, които бе преживяла преди шест години. Всички незабравими същества бяха там, стълпотворение от невероятни форми: пирамидални глави върху розови торсове с класически пропорции, които се разтваряха като чадъри от потръпваща дантелена плът. Безглав сребрист красавец с шест седефени ръце, наредени в кръг около мъркащата му пулсираща уста. Създание като вълнички по повърхността на бързотечащ поток, които не се променяха и все пак се движеха, издавайки мелодичен и ритмичен звук. Същества, твърде фантастични, за да бъдат реални, и твърде реални, за да бъде поставено съществуването им под съмнение; духове на домашното огнище и демони на прага. Баща с глава, която се поклащаше напред-назад върху тънък като паяжина врат — абсурден ветропоказател, син като вечерното небе, с дузина очи като слънца. И друг баща, с тяло

като ветрило, което се отваряше и затваряше развълнувано, с оранжева плът, която поруменя силно, когато гласът на момчето се разнесе отново.

— Тате!

Пред вратата на къщата стоеше съществото, което Луси си спомняше с най-много обич — онова, което я бе докоснало първо, първо бе разсеяло страховете ѝ и първо бе проникнало в нея с безкрайна нежност. Когато беше напълно изправено, то се извисяваше на около шест метра от земята. Сега бе приведено, а могъщата му плешива глава на птица, сякаш нарисувана от шизофреник, бе протегната към вратата, защото говореше на детето. Беше голо и широкият му тъмен гръб се потеше от неудобната поза.

Вътре в къщата Юджийн притегли момчето към себе си като щит.

— Какво знаеш, момче?

— Тате?

— Попитах какво знаеш?

— *Tate!*

Гласът на Аарон трептеше от ликуване. Чакането беше свършило.

Във фасадната стена на къщата зейна дупка. Извит като кука крайник се промуши под трегера и изтръгна вратата от пантите. Разхвърчаха се тухли, въздухът се изпълни с прах и трески. Там, където преди бе имало безопасен мрак, сега потече водопад от слънчева светлина и заля дребните човешки фигури, стърчащи в руините.

Юджийн погледна нагоре през воала от прах. Чудовищни ръце изкъртиха покрива и на мястото на гредите изникна небе. Мъжът видя крайниците, телата и лицата на огромни, невъобразими зверове. Те рушаха оцелелите стени на къщата с лекотата, с която той би строшил бутилка. Юджийн пусна момчето, без дори да осъзнава какво прави.

Аарон се втурна към съществото на прага.

— Тате!

Гигантът го грабна в обятията си като баща, който посреща сина си от училище, а главата му се отметна назад в пристъп на екстаз. Дълъг, неописуем звук на радост се изтръгна от туловището. Празничният химн бе подет и от останалите същества. Юджийн

запуши ушите си и падна на колене. Носът му бе започнал да кърви при първите ноти на чудовищната музика и сега очите му бяха пълни с парещи сълзи. Той не се страхуваше. Знаеше, че съществата няма да го наранят. Плачеше, защото бе пренебрегвал възможността те да се върнат в продължение на шест години и сега, когато стояха пред него в цялата си загадъчност и великолепие, той ридаеше, че не е имал куража да се изправи пред тях и да ги опознае. Вече беше късно. Те бяха взели момчето със сила, бяха разрушили къщата и съсипали живота му. И, безразлични към агонията му, си отиваха с ликуваща песен, за да отведат Аарон завинаги.

* * *

В град Уелкъм цареше трескава организационна дейност. Дейвидсън наблюдаваше с възхищение как тези глупави, безразсъдни хора се подготвят за една невъзможна битка. Почувства се странно изтощен от спектакъла — сякаш гледаше филм за колонизатори, които се канят да се изправят срещу езическата жестокост на диваците, въоръжени с оскъден арсенал и гола вяра. Но това не беше филм и Дейвидсън знаеше, че ги очаква поражение. Беше видял чудовищата с очите си и те бяха наистина страховити. Диваците почти винаги надвиваха заселниците, независимо от правдивостта на каузата и чистотата на вярата им. Губеха само във филмите.

* * *

Носът на Юджийн спря да кърви половин час по-късно, но той не забеляза. Беше зает да влачи и дърпа Луси към Уелкъм. Не искаше да слуша обясненията на курвата, въпреки че онази не спираше да дърдори. Всичко, което чуваше, бяха разтърсващите гласове на чудовищата и Аароновия призив „Тате!“, който бе накарал един гигантски крайник да разруши къщата.

Юджийн подозираше, че е станал жертва на някакъв заговор, въпреки че истината надхвърляше и най-мъчителните му представи.

Знаеше само, че Аарон е луд. И че пищната Луси, неговата съпруга, красавица и някогашна утеха, беше допринесла по някакъв начин както за лудостта на момчето, така и за собствените му страдания.

Тя беше продала детето — беше почти сигурен в това. Неизвестно как бе сключила сделка с тварите от подземния свят, за да размени живота и разума на единствения му син срещу някакъв дар. Какво ли е получила в замяна? Някаква евтина дрънкулка, която е скрила в бараката си? Ей богу, щеше да си плати за това. Но преди да я накара да страда, преди да отскубне косата ѝ и да намаже лъскавите ѝ гърди с катран, тя щеше да си признае. Той щеше да я накара да си признае, не на него, а на хората от Уелкъм — мъжете и жените, които се подиграваха на пиянските му брътвежи, които му се присмиваха, докато плачеше над халбите с бира. Те щяха да чуят от устните на Луси, че кошмарите, които е преживял, са истински; щяха да научат с ужас, че демоните, за които постоянно им говори, действително съществуват. Тогава щяха да го оправдаят напълно и целият град щеше да го помоли за прошка, а овъргалияното в катран и пера тяло на проклетата му съпруга щеше да увисне на телефонния стълб в покрайнините на Уелкъм.

Оставаха две мили до града, когато Юджийн спря.

— Нещо се приближава.

Облак прах, а в него — множество горящи очи.

Най-лошият му страх.

— Исусе!

Юджийн пусна жена си. Нима идваха да вземат и нея? Да, сигурно и това е част от сключената от нея сделка.

— Превзели са града — каза той. Въздухът се изпълни с гласовете им, стана нетърпимо.

Виещата орда се приближаваше по пътя, летеше право към него. Юджийн зарязва курвата и побягна. Луси стоеше и гледаше с усмивка прашния облак: нека я вземат, само да оставят него на мира.

— Това е Пакард — извика тя.

Юджийн погледна назад, присвил очи. Облакът от дяволи се разсейваше. Очите в сърцевината му бяха фарове, а гласовете — сирени: цяла армия леки коли и мотоциклети, предвождани от виещия автомобил на шерифа.

Юджийн се смути. Какво е това? Масово изселване? Дори Луси изпита несигурност за пръв път през този славен ден.

Щом се приближи до двамата, конвойт забави ход и спря, прахта се разнесе и самоубийствената команда на Пакард лъсна в пълния си блясък. Бяха дузина коли и шест мотоциклета, до един натоварени с оръжия и полицаи.

Армията се състоеше от граждани на Уелкъм, в това число Елинор Кукър. Впечатляваща войска от начумерени, добре въоръжени хора.

Пакард се подаде от прозореца на колата си, изплю се и заговори.

— Някакви проблеми, Юджийн?

— Не съм глупак, Пакард.

— Не казвам, че си.

— Видях онези същества. Луси ще ви каже.

— Знам, Юджийн; знам, че си ги видял. Има дяволи сред тези хълмове, проклет да съм, ако няма. Защо според теб съм организиран тази полицейска хайка?

Пакард погледна ухилен седналия зад волана Джебедея.

— Проклет да съм, ако няма — повтори. — И много скоро ще ги пратим на оня свят.

От задния прозорец се подаде госпожа Кукър, държеше запалена пура.

— Изглежда, ти дължим извинение, Джийн — рече тя с извинителна усмивка. „И все пак си остава пиянде. Сватбата с онази дебелогъза курва го съсипа. Каква загуба.“

Лицето на Юджийн светна от задоволство.

— Така е.

— Скачайте в някоя кола отзад — намеси се Пакард — и да вървим да ги извадим от дупките им, както се ловят змии.

— Заминаха към хълмовете — рече Юджийн.

— Не думай?

— Взеха момчето. Събориха ми къщата.

— Много ли бяха?

— Може би дузина.

— Добре, Юджийн, тогава по-добре да се качиш при нас. — Шерифът нареди на един от полицаите отзад да слезе. — Сигурно гориш от нетърпение да пипнеш копелетата, а?

Юджийн се обърна към Луси.

— И да я дам под съд.

Но Луси вече тичаше през пустинята; беше толкова далеч, че приличаше на кукла.

— Напуснала е пътя! — възкликна Елинор. — Ще се самоубие.

— Малко ѝ е — каза Юджийн, докато влизаше в колата. — Тази жена е по-долна и от самия дявол.

— Какви ги говориш, Джийн?

— Продаде единствения ми син на Пъкъла...

Маранята погълна Луси.

— На Пъкъла — повтори гой.

— Остави я тогава — рече Пакард. — Пъкълът ще си я прибере рано или късно.

* * *

Луси знаеше, че няма да си направят труда да я преследват. Още щом видя полицейските лампи, оръжията и каските в облака прах, тя разбра, че ѝ е отредена малка роля в предстоящите събития. В най-добрия случай щеше да бъде техен наблюдател. В най-лошия щеше да умре от топлинен удар, докато прекосява пустинята, и никога нямаше да научи как ще приключи приближаващата битка. Често бе размишлявала над съществуването на тварите, които я бяха заплодили колективно. Къде живееха, защо бяха решили да правят любов с нея. Беше се чудила и дали някой друг в Уелкъм знае за тях. Колко човешки очи, освен нейните, бяха виждали тайнствената им анатомия през годините? И, разбира се, беше се питала дали ще дойде ден на разплата, на сблъсък между видовете. И ето, че този ден бе дошъл без предупреждение, а на фона на подобен сблъсък собственият живот не струва нищо.

Когато колите и мотоциклетите се изгубиха от поглед, тя проследи стъпките си в пясъка и излезе отново на пътя. И осъзна, че никога няма да си върне Аарон. Беше играла ролята на негов пазач. Въпреки че бе излязъл от нейната утроба, той принадлежеше на съществата, които бяха смесили семето си в нея, за да го направят. Може би я бяха използвали като съд за някакъв странен експеримент

по плодовитост и сега лекарите се бяха върнали, за да изследват детето. А може и да го бяха взели от любов. Каквито и да бяха мотивите им, Луси искаше едно — да види резултата от битката. И дълбоко в себе си, на място, до което се бяха докоснали единствено чудовищата, се надяваше бащите на Аарон да победят, дори това да доведе до смъртта на много представители на собствения ѝ вид.

* * *

В подножието на хълмовете цареше тържествена тишина. Бяха оставили Аарон между скалите и се бяха скупчили около него, нетърпеливи да разучат дрехите му, косата, очите, неговата усмивка.

Скоро щеше да се стъмни, но момчето не усещаше студ. Дъхът на бащите му беше топъл и миришеше като големия универсален магазин в Уелкъм — на нещо средно между лакта и коноп, прясно сирене и желязо. Кожата му изглеждаше жълтеникавокафява на светлината на залязващото слънце, а в небето се появяваха първите звезди. Дори на майчината гръд Аарон не се бе чувствал толкова щастлив, колкото сред този кръг от демони.

* * *

Когато наближиха хълмовете, Пакард даде знак на конвоя да спре. Ако знаеше кой е Наполеон Бонапарт, в този момент щеше да се чувства като великия пълководец. Ако познаваше историята на завоевателя, навярно щеше да реши, че това е неговата битка при Ватерло. Но Джош Пакард живя и умря в неведение за героите.

Нареди на хората си да слязат от колите и тръгна сред тях, пъхнал осакатената си ръка в ризата. Не беше най-окуражителният парад във военната история. Доста от войниците бяха пребледнели, а повечето избягваха да гледат водача си в очите, докато раздаваше заповеди.

— Мъже! — изрева шерифът.

(Кукър и Дейвидсън си помислиха, че от всички изненадващи нападения това определено няма да бъде запомнено като най-тихото.)

— Мъже! Пристигнахме, подготвени сме и Бог е на наша страна. Вече видяхме сметката на най-опасния звяр, нали?

Тишина; обречени погледи; още пот.

— Вие сте мъжки момчета. Да не съм видял ни един от вас да побегне, щото видя ли ви да бягате, ще се приберете вкъщи с надупчени задници!

Елинор се наклони да изръкопляска, но речта не беше свършила.

— И не забравяйте, мъже. — Тук гласът на Пакард стихна до заговорнически шепот. — Тези дяволи са откраднали момчето на Юджийн преди няма и четири часа. Откраднали са го от гърдите на майка му, докато го е приспивала. Независимо как изглеждат, те са най-обикновени диваци. Не уважават нито майките, нито децата. Така че, ако се озовете близо до някой от тези диваци, помислете как бихте се почувствали самите вие, ако ви грабнат от майчината гръд...

Шерифът млъкна, очарован от израза „майчина гръд“. Беше толкова простичък и толкова красноречив. Гърдата на една майка можеше да вдъхнови тези мъже много повече от нейния ябълков пай.

— Няма от какво да се боите, най-страшно е да се изложите като мъже.

Хубаво изречение за финал.

— Да се залавяме за работа.

Той се върна в колата. Някой изръкопляска и останалите последваха примера му. Широкото червендалесто лице на Пакард светна и жълтите му зъби се оголиха в свирепа усмивка.

— Впрягайте фургоните!^[1] — извика ухилено той и конвоят навлезе сред хълмовете.

* * *

Аарон усети, че въздухът се променя. Не му стана студено: диханията, които го топлеха, продължаваха да го обгръщат. Но имаше някаква промяна в атмосферата, нещо различно. Запленен, той наблюдаваше как бащите му реагират на промяната — материята им заблестя с нови цветове, по-мрачни и тревожни. Един-двама дори вдигнаха глави, сякаш душеха въздуха.

Нещо не беше наред. Нещо или някой идваше, за да се включи в нощния празник без покана. Демоните познаваха признаците и бяха подготвени за подобна възможност. Нима не беше неизбежно героите на Уелкъм да тръгнат след момчето? Не вярваха ли мъжете по достоен, за съжаление, начин, че земята е родила вида им от необходимост за себепознание, че са били бозайници, които са еволюирали в хора?

Тогава бе съвсем естествено да се отнесат към бащите като към врагове, да ги потърсят и да се опитат да ги унищожат. Наистина трагично, защото единственото желание на бащите беше да постигнат единство чрез обединение, а глупавите им деца щяха да провалят празника.

Въпреки всичко мъжете щяха да си останат мъже. Може би Аарон щеше да бъде различен, макар че навярно и той след време щеше да се завърне в човешкия свят и да забрави всичко научено тук. Съществата, които му бяха бащи, бяха бащи и на мъжете — съчетанието на семето им в тялото на Луси беше същата смес, от която бяха възникнали първите мъже. Жените бяха съществували винаги — самостоятелен вид, живял в хармония с демоните. Но те бяха пожелали другар в игрите и двата вида се бяха събрали, за да направят мъжете.

Каква грешка, какво катастрофално недоразумение. За броеви епохи най-лошите бяха унищожили най-добрите, жените бяха превърнати в роби, а демоните — избити или изпратени в подземния свят. Оцелели бяха само шепа бащи, които да повторят онзи първи експеримент и да направят мъже като Аарон — мъже, които да се поучат от историята си. Господстващата раса можеше да стане по-миролюбива, само ако човечеството се сдобиеше с нови деца от мъжки пол. А шансът това да се случи беше достатъчно малък и без намесата на още сърдити деца, стиснали оръжия в големите си бели юмруци.

Аарон долови миризмата на Пакард и на втория си баща, и щом ги подуши, осъзна, че те не са като него, че са различни. А когато тази нощ приключеше, щяха да му се струват още по-чужди, като представители на друг животински вид. Великолепните демони, които го заобикаляха, му бяха много по-близки и момчето разбра, че ще ги защити, дори ако се наложи да даде живота си за целта.

Автомобилът на Пакард предвождаше атаката. Превозните средства изскочиха от мрака с примигващи полицейски лампи и включени фарове и се устремиха към участниците в церемонията.

Няколко полицаи изкрещяха ужасено в колите си при вида на разкрилата се пред очите им гледка, но нападението вече беше започнало. Разнесоха се изстрели. Аарон усети, че бащите се скупчват около него, за да го защитят с потъмнелите си от гняв и страх тела.

Пакард разбра инстинктивно, че съществата са уплашени, направо подуши страха им. Това беше част от работата му — да го разпознава, да си играе с него, да го използва срещу мерзавците. Той закрещя заповеди в микрофона си и поведе конвоя към кръга от демони. Седнал в една от задните коли, Дейвидсън затвори очи и отправи молитва към Йехова, Буда и Граучо Маркс. „Дайте ми сила, дайте ми хладнокръвие и чувство за хумор.“ Но никой не му се притече на помощ — мехурът му продължи да се бунтува, а гърлото му да се свива.

Пред него се разнесе писък на спирачки. Дейвидсън отвори очи (само ги откряна) и видя как лилаво-черната ръка на едно от съществата се увива около автомобила на шерифа, след което го вдига във въздуха. Задната врата на колата се отвори и една човешка фигура, която приличаше на Елинор Кукър, прелетя метър-два, преди да се стовари на земята, последвана почти незабавно от Юджийн. Останали без водач, колите започнаха да се блъскат една в друга и на мястото се вдигна облак от пушек и прах, който закри частично гледката. Разнесе се шум от трошене на предни прозорци, защото шофьорите бяха избрали най-бързия начин да напуснат колите си, трясъци от смачкани покриви и изкъртени врати. Предсмъртният вой на счупена сирена и предсмъртните жалби на пострадал полицай.

Но гласът на Пакард още се чуваше ясно: автомобилът му се издигаше все по-високо, двигателят ръмжеше, гумите се въртяха нелепо във въздуха, а той не спираше да крещи заповеди. Демонът продължи да разтърсва колата като дете, което държи играчка, докато вратата на шофьора не се отвори и Джебедея не падна до надиплената по земята кожа на съществото. Дейвидсън видя как тази кожа покрива счупения гръбнак на заместника, сякаш иска да го погълне между гънките си. Видя и как Елинор се приближава до огромния демон, който поглъщаше сина ѝ.

— Джебедея, излизай веднага от там! — извика тя и започна да пуска куршум след куршум в безизразната цилиндрична глава на демона.

Дейвидсън излезе от колата си, за да има по-добра видимост. Сега виждаше по-ясно хаоса от строшени автомобили и опръскани с кръв покриви. Демоните се изтегляха от битката, беше останало само причудливото чудовище, което държеше колата на шерифа. Дейвидсън отправи тиха благодарствена молитва към всяко божество, което би могло да се навърта наоколо. Дяволите си отиваха. Нямаше да има решаваща схватка, никакъв ръкопашен бой с юмруци и пипала. Чудовищата просто щяха да изядат момчето или каквото там планираха да сторят на горкото копеленце. Всъщност, дали не вижда Аарон от мястото си? Не беше ли негова крехката фигура, която отстъпващите демони държаха високо вдигната като трофей?

Засрамени от ругатните и обвиненията на Елиноор, изпокрилите се полицаи наизлязоха от скривалищата си, за да обградят единственото останало чудовище. Все пак то беше само, а и държеше в лигавото си пипало техния Наполеон. Започнаха да изстрелват залп след залп в гънките на туловището и главата без лице, но дяволът не им обърна никакво внимание и продължи да раздрусва Пакард, като мъртва жаба в тенекиена кутия, докато не загуби интерес и не захвърли колата. Въздухът се изпълни с миризмата на бензин, от която на Дейвидсън му се пригади.

Тогава се разнесе вик:

— Залегни!

„Граната? Абсурд! Не и с всичкия този бензин по...“

Дейвидсън се просна по очи. Настъпи тишина, нарушавана единствено от хленча на някакъв ранен мъж, после се чу глухият, разтърсващ земята гръм на избухналата граната.

Някой възкликна „Божичко“ с тържествуващи нотки в гласа.

„Мили боже! В името на... слава...“

Демонът беше обгърнат от пламъци. Тънката му намокрена с бензин кожа гореше; единият му крайник беше откъснат от взрива, другият частично унищожен; гъста безцветна кръв шуртеше от раните и чуканчето. Във въздуха се носеше миризма, която напомняше на изгоряла захар; очевидно съществото страдаше. Когато пламъците стигнаха до празното му лице, тялото му се заклати и разтресе и нещото се обърна и побягна от мъчителите си, без да издаде нито звук на агония. Дейвидсън почувства прилив на въодушевление, докато го гледаше как гори — като простичкото удоволствие, което изпитваше

като хлапе, щом забиеше тока на обувката си в някоя медуза. Любимото му занимание през летните ваканции. Мейн: горещи следобеди, пробиване на медузи.

Извлякоха Пакард от останките на колата му. Боже мой, този мъж беше от стомана: изправи се на крака и закрещя на хората си да догонят врага. Но късметът го изостави в най-славния му час — от пламтящото цвете, в което се бе превърнал демонът, се отлюпи горящо парченце и падна в езерото от бензин, в което стоеше шерифът. Миг по-късно Пакард, колата му и двама души, които се опитваха да го спасят, бяха погълнати от огромен огнен облак. Нямаха никакъв шанс да оцелеят, пламъците направо ги пометоха. Дейвидсън видя как тъмните им форми загиват в огнения ад, като се гърчат една върху друга.

Секунда преди тялото на Пакард да се стовари на земята, Дейвидсън чу гласа на Юджийн, който се извиси над прашенето и бученето на пламъците:

— Видяхте ли какво направиха? Видяхте ли какво направиха?

Полицайте му отговориха с яростен рев.

— Убийте ги! — изкрещя Юджийн. — Убийте ги!

* * *

Луси чу шума на битката, но не тръгна към хълмовете. Нещо в надвисналата луна и в мириса на вятъра я бе лишило от желание да продължава. Изтощена и запленена, тя стоеше в откритата пустиня и зяпаше небето.

Когато след цяла вечност сведе отново очи към хоризонта, видя две неща, които донякъде събудиха любопитството ѝ. Черен облак дим над хълмовете и по-нататък, на границата на зрителното ѝ поле, редица същества, които се отдалечаваха от тях. Тя хукна внезапно.

Докато тичаше, осъзна, че се чувства отново като младо момиче и че я движи мотив, характерен за младо момиче: преследваше своя любим.

* * *

Луси изгуби демоните от поглед. Спря задъхана наред голата пустиня; сякаш самата земя ги бе погълнала. После хукна отново. Нали имаше правото да види сина си и неговите бащи още веднъж, преди да изчезнат завинаги? Или след всичките години очакване щеше да ѝ бъде отказано дори това?

Дейвидсън шофираше колата начело на конвоя, под наставленията на Юджийн, с когото в момента беше трудно да се спори. Нещо в начина, по който държеше пушката си, подсказваше, че първо ще стреля и после ще задава въпроси; заповедите му към разпокъсаната армия, която го следваше, се състояха предимно от несвързани ругатни и обиди. Очите му блестяха налудничаво, от устата му капеше слюнка. Беше обезумял и ужасяваше Дейвидсън. Но за него беше късно да се връща — беше се съюзил с този мъж за едно последно апокалиптично преследване.

— Видя ли? Онези чернооки копелета са шибани страхливци! — изкрещя Юджийн, за да надвика измъченото ръмжене на двигателя. — Защо караш толкова бавно, момче?

Той заби пушката в слабините на Дейвидсън.

— Карай или ще ти пръсна мозъка.

— Не знам накъде отидоха — извика му Дейвидсън.

— Как така? Покажи ми!

— Как да ти покажа, като изчезнаха.

Юджийн най-накрая проумя какво му казват.

— Намали, момче. — Той размаха ръка през прозореца, за да сигнализира и на останалите да намалят. — Спри колата, спри колата!

Дейвидсън натисна спирачки.

— И угаси проклетите фарове. Всички ги угасете!

Дейвидсън изключи фаровете. Останалите шофьори последваха примера му.

Изведнъж стана тъмно и тихо. Не се виждаше нищо и не се чуваше нищо. Бяха изчезнали; цялото шумно демонско племе просто се беше разтворило във въздуха.

Когато очите им привикнаха към лунната светлина, пустинята изсветля. Юджийн слезе от колата, без да изпуска пушката от ръце, и се втренчи в пясъка, сякаш очакваше обяснение.

— Шибаняци — рече тихо той.

Луси беше спряла да тича. Сега вървеше към колоната от автомобили. Всичко беше свършило. Бяха изиграли всички: изчезването им беше коз, който никой не беше очаквал.

И тогава тя чу Аарон.

Не можеше да го види, но гласът му беше ясен като камбанен звън: ясен и подканящ. Камбанен звън, който сякаш казваше: време е за празник — елате да празнуваме.

Юджийн го чу също и се усмихна. Все пак демоните бяха наблизо.

— Хей! — викаше момчето.

— Къде е той? Виждаш ли го, Дейвидсън?

Дейвидсън поклати глава. После:

— Чакай! Чакай! Виждам светлина... Виж, право пред нас.

— Виждам я.

Юджийн махна на Дейвидсън да седне пак зад волана, проявявайки излишна предпазливост.

— Карай, момче. Но бавно. И без светлини.

Дейвидсън кимна. „Още медузи за дупчене“, помисли си. В крайна сметка щяха да ги пипнат копелетата, а не си ли заслужаваше да се рискува малко за целта? Конвоят потегли отново, този път със скоростта на охлюв.

Луси хукна пак: вече виждаше мъничката фигура на Аарон — стоеше в началото на склон, който се спускаше под пясъка. И колите бяха тръгнали към него.

Щом видя приближаването им, Аарон спря да вика и започна да се спуска по склона. Нямаше смисъл да чака повече, беше сигурен, че ще го последват. Босите му крачета оставяха едва забележима диря в мекия пясък на стръмнината, която щеше да го отведе далеч от този идиотски свят. Там, в сенките под земята, се виждаше усмихнатото му и развълнувано семейство.

— Спуска се — съобщи Дейвидсън.

— Тогава да последваме малкото копеле — каза Юджийн. — Може би хлапето не знае какво прави. Я го освети малко.

Фаровете осветиха Аарон. Дрехите му висяха на парцали, ходеше прегърбен от изтощение.

На няколко метра вдясно от тях Луси гледаше как първата кола от конвоя пресича ръба на склона и изчезва под земята. „Не —

помисли си тя, — недейте.“

Дейвидсън усети внезапен пристъп на страх и намали скоростта.

— Давай, момче. — Юджийн заби отново пушката в слабините му. — Притиснали сме ги в ъгъла. Тук е бърлогата им. Момчето ни води право при тях.

Вече всички коли се спускаха по склона, гумите им се пързаляха по пясъка.

Аарон се обърна. Зад него, осветени от собственото си сияние, стояха демоните — маса от тела с невъзможна геометрия. Телата на бащите притежаваха всички характеристики на Луцифер: необичайната анатомия, заострените глави, люспите, увисналите на гънки кожи, ноктите, щипците.

Юджийн спря конвоя, слезе от колата и тръгна към Аарон.

— Благодаря, момче — рече му. — Ела тук, вече можем да се погрижим за теб. Пипнахме ги. В безопасност си.

Аарон го гледаше неразбиращо.

Зад гърба на Юджийн мъжете се изсипаха от колите с готови за стрелба оръжия. Сглобиха набързо една базука, вдигнаха предпазителите на пушките си, взеха гранатите в ръце.

— Ела при татко, момче — повтори Юджийн.

Аарон не помръдна, затова Юджийн се спусна още няколко метра под земята. Дейвидсън излезе от автомобила, като се тресеше от страх.

— Може би трябва да оставиш пушката. Може би го плашиш.

Юджийн изсумтя и наведе дулото с няколко сантиметра.

— В безопасност си — рече Дейвидсън на хлапето. — Всичко е наред.

— Тръгни към нас, момче. Бавно.

Лицето на Аарон започна да се зачервява. Промяната на цвета му се виждаше ясно дори под измамливата светлина на фаровете. Бузите му се издуха като балони, кожата на челото му се загърчи, сякаш отдолу пълзяха личинки. Главата му се разтече, стана безформена като облак, момчешкото му лице се разпука, за да даде път на огромното, невъобразимо лице на бащата, в който щеше да се превърне синът.

Докато Аарон се преобразяваше, склонът започна да се размеква. Дейвидсън го забеляза пръв — усети лека промяна в структурата на

пясъка, сякаш през него бе преминала едва доловима, но всепроникваща заповед.

Юджийн наблюдаваше зяпнал продължаващата трансформация на момчето. Сега се тресеше цялото му тяло. Коремът му се разду и по него напъпиха конуси, от които изникнаха няколко дузини спираловидни крака; промяната беше изумително сложна, от материята на Аарон се раждаше ново великолепие.

Юджийн вдигна внезапно пушката и застреля сина си.

Куршумът улучи момчето-демон в средата на лицето. Аарон падна по гръб върху втечняващата се земя; от раната рухна алено-сребриста кръв, но трансформацията му не спря.

Фигурите, които се криеха в тъмнината, напуснаха скривалището си, за да помогнат на детето. Сложните им форми добиха по-прости очертания под светлината на фаровете, но те, изглежда, се променяха отново — телата им изтъняха от мъка, от сърцата им излезе скръбен вой.

Юджийн вдигна пушката си за втори път, като нададе победоносен вик. Беше ги спипал... Боже мой, беше ги спипал. Мръсните миризливи шибаняци без лица.

Но краката му потънаха до пицциите в размекнатата, топла като меласа земя и когато стреля, загуби равновесие. Изкрещя за помощ, но Дейвидсън вече вървеше със залитане обратно по склона, като водеше губеща битка с надигащата се кал. Останалите мъже също бяха в капан, защото пустинята се втечняваше под тях и лепкавата киша пълзеше нагоре по стръмнината.

Демоните си отидоха — оттеглиха се в мрака и риданията им заглъхнаха.

Юджийн, паднал по гръб в потъващия пясък, изстреля яростно два безполезни куршума в тъмнината отвъд трупа на Аарон. Риташе като свиня с прерязано гърло и с всеки ритник тялото му затъваше все повече. Докато лицето му изчезваше под калта, той зърна Луси, която стоеше на върха на склона и се взираше в мъртвото момче. После кишата покри лицето му и го погребя.

Пустинята ги погълна светкавично.

Една-две от колите вече бяха затрупани напълно, а прииждащият по склона пясък даваше безмилостно бегълците. Слабите писъци за помощ завършваха със задавена тишина, когато устите се пълнеха;

някой стреляше по земята в истеричен опит да спре пълзящия нагоре пясък, но той погълна набързо всички. Дори Елинон Кукър не беше пощадена — тя се бореше, като тъпчеше тялото на един мъртъв полицай и ругаеше, но въпреки трескавите й опити да изпълзи от дупката, потъваше все по-надълбоко.

Разнесе се всеобщ вой — паникьосани мъже размахваха сляпо ръце и се вкопчваха един в друг в търсене на опора, мъчейки се отчаяно да задържат глави на повърхността на пясъчното море.

Дейвидсън беше заровен до кръста. Земята, която обгръщаше долната му половина, беше гореща и странно примамлива. Беше получил ерекция от интимната й прегръдка. На няколко метра зад него един полицай пищеше до небесата, докато пустинята го изяждаше. Малко по-нататък пък се виждаше лице, което надничаше от кипящия пясък като жива маска, захвърлена на земята. Наблизо стърчеше ръка, която не спираше да маха и да потъва; нечий дебел задник се подаваше от кишата като две дини — последното сбогом на неизвестно ченге.

Луси направи крачка назад, когато калта прехвърли ръба на склона, но тя не стигна до крака й. Нито пък се разнесе, както би станало, ако беше морска вълна.

Вместо това се втвърди като бетон и запечата живите си трофеи като мухи в кехлибар. От устните на всички лица, които още дишаха, се изтръгна нов вик на ужас, когато собствениците им усетиха, че пустинният под се вкаменява около бореците се за свобода крайници.

Дейвидсън видя Елинон Кукър, беше затънала до гърди в пясъка. По бузите й се стичаха сълзи; хлипаше като малко момиче. Той реши, че няма да мисли за собствената си участ. А за Барбара и децата, които го чакаха на Изток, даже не се сети.

Мъжете със заровени под земята лица и стърчащи на повърхността крайници или други части от тялото, вече бяха умрели от задушаване. Единствените оцелели бяха Елинон Кукър, Дейвидсън и още двама. Единият беше циментиран до брадичката, гърдите на Елинон бяха над земята и свободните й ръце блъскаха безпомощно по нея, а самият Дейвидсън беше хванат в капан до ханша. Но най-ужасяващо беше положението на една жалка жертва, от която се виждаха само носът и устата. Очите бяха засипани с пясък. Въпреки това мъжът дишаше — дишаше и крещеше.

Елино́р Ку́кър дращеше земята с изпотрошени нокти, но пясъкът не помръдваше.

— Извикай помощ — нареди тя на Луси; ръцете ѝ кървяха.

Двете жени се втренчиха една в друга.

— Исусе! — изкрещя Устата.

Главата мълчеше: от безжизнения ѝ поглед ставаше ясно, че собственикът ѝ е загубил здравия си разум.

— Моля те, помогни ни... — помоли се Дейвидсън Торса. — Доведи помощ.

Луси кимна.

— Тръгвай! — нареди ѝ Елино́р Ку́кър. — Тръгвай!

Луси се подчини сковано. На изток вече зазоряваше. Скоро въздухът щеше да се нажежи. До Уелкъм имаше три часа път, а там щеше да намери само старци, истерични жени и деца. Щеше да ѝ се наложи да търси помощ по-далеч, може би на петдесет мили от града. Ако изобщо успееше да намери обратния път. И ако не издъхнеше междувременно от изтощение.

Щеше да стане обяд, докато се върне с помощ за жената, Торса, Главата и Устата. Дотогава пустинята щеше да ги е надвила. Слънцето щеше да е сварило мозъците им, в косите им щяха да гнездят змии, мишелови щяха да са изкълвали безпомощните им очи.

Луси се обърна и погледна още веднъж нищожните им форми, смалени от кървавата шир на зазоряващото се небе. Малки точки и запетаи от човешка болка върху празен пясъчен лист. Не ѝ се мислеше за химикала, който ги бе създал. Щеше да го стори утре.

След малко тя се затича.

[1] Популярна фраза от старите уестърни, днес използвана шеговито наместо „Да действаме“ или „Да тръгваме“. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.